

TELETEKST DERGİ

Eski Teletekste Yeni Adet

İÇİNDEKİLER

"Yazmasam deli olacaktım."

HAZAL ARTUĞ

YENİ ARKADAŞ UYARISI: VAROLUŞSAL SANCILAR

İBRAHİM KARAKUŞ

KISA SÜREN KARAR REZERV LİĞİ

MİNERVA

RUHUMA DEĞEN OLAYLAR

SUAT ARSLAN

İNCE ADAMLAR SİRKE

HAZAL ARTUĞ - İBRAHİM KARAKUŞ

LOST OLLIE DİZİ İNCELEMESİ

İÇİNDEKİLER

"Yazmasam deli olacaktım."

EMİRHAN EMİROĞLU

TECRÜBE

YUSUF ERKAN

SHAME 2011 FİLM İNCELEMESİ

UĞUR İNAN

BİZ NEREDE YANLIŞ YAPIYORUZ?

YALNIZ YAZIN

BEN'LİÇİMLE BOĞULMAMAK ÜZERE

YENİ ARKADAŞ UYARISI: VAROLUŞSAL SANCILAR

- Hayatın anlamı nedir?

-Neden dünyaya geldim?

-Hayatta başarılı olabilecek miyim? Başarılı olmak çok mu mühim?

-Herkes nerelere geldi ben hala yerimde sayıyorum.

-Güzel bir kariyerim, evim, işim olabilecek mi? Herkes buna yönelik mi dünyaya geldi?

-Ekonomik olarak özgürlüğümü kazanabilecek, hayatımı kolayca yönetebilecek miyim?

-Acaba bulunduğum yerden mutlu muyum? Yoksa mutluluk çok mu abartılıyor?

-Okuduğum okuldan, bölümden memnun muyum? Herkes okumak zorunda mı?

-Hayat hep böyle zorlu mu geçecek? Yoksa zorlaştıran biz insanoğlu mu?

-Kaç yaşına geldim hala bir şeyleri başarmış hissetmiyorum. Çevremdeki insanlar daha başarılı daha mutlu geliyor gözüme. Ya da nerede beni demoralize edecek durum varsa gidip onu bulup, yakasına mı yapıştığım?

-
-
-

Tek başımıza kaldığımızda aslında yanımızdan ayrılmayan yeni bir arkadaşımız daha eşlik ediyor bize: Varoluşsal sancılar. Varlığımızın nedenini sorguluyoruz, hayatın amacını düşünüyoruz. Sorular, sorgular, nedenler, niçinler, nasıllar aklımızın içinde dönüp duruyor. Sanki bir sarmaşığa dolanmışız da içinde kıvrılarak küçülüyormuşuz, çıkmak için debeleniyormuşuz gibi hissettiriyor. Bir çeşit sancı çekiyoruz böyle olduğunda. Asla içinden çıkamayacağımızı düşündüğümüz bir çukurda gibi hissediyoruz kendimizi. Sürekli bir kaygı halinde olmak, etraftan düşünceler sebebiyle soyutlanmak çok zorlayıcı.

Bu kaygılar, sorgular elbette yeri geldiğinde ve doğru şekilde olduğunda bize hizmet edebilir, bizi kendi iyiliğimiz için bir şeyler yapabilmemiz adına harekete geçirebilir. Ama her şeyde olduğu gibi bunun da bir dozu olmalı ve arttığı zaman ve bizi harekete geçiremeyecek kadar yorgun hissettirecek seviyeye geldiğinde, psikolojik olarak tedaviden yardım almak en iyi seçenek. İçinden çıkamadığımızı düşündüğümüz durumlar bizi hayattan soğutuyorsa, kendimizi sevmiyorsak, memnun olamıyorsak bir şekilde bir sorun olduğunu kabul edip bu yola başvurmalıyız. Bu yazıyı bu denli şiddetli doz halinden değil de hepimizin zaman zaman içine düştüğü durumlardan bahsetmek adına yazıyorum. Çünkü ben de kendimle kaldığımda ya da bir işle meşgul olduğumda kafamdaki bu gibi sorulara maruz bırakıyorum kendimi.

Soruların nedeni kendimizi ve kendi potansiyelimizi tanımamak ve bunların farkında henüz olmamış olmamız bence. Hayatta hep yol halindeyiz ve bir şekilde ilerliyoruz. Ancak kendimizi tanımak adına bir yolculuğa çıkmamızın zamanı geldiğinde bunu yapmaktan çekiniyor ya da korkuyoruz. Çünkü yolculukların hem en zorlayıcısı hem de en güzeli kendimizi tanımaya yönelik attığımız adımlardan oluşuyor. Kendimizi tanımak aslında herkesin çıkması gereken ama diğer yolculuklardan daha zor olan bir yolculuk. İnişleri, çıkışları var. Beğenmediğimiz, beğenemeyeceğimiz tarafları var. Kendimizi olduğumuz gibi kabul etmek, şikayetçi olduğumuz yanlarımızı törpülemek sanıldığı kadar kolay değil. Değişimin kendisi de değişimi kabul etmekte hiç kolay değil.

Diğer insanlara göre kendimizi yönlendirmek, başkalarının düşüncelerini kendi düşüncelerimizden daha fazla dinlemek, aman ağzımızın tadı bozulmasın Ali Rıza Bey gibi bir tavırda olup, bir gruptan farklı düşününce o gruptan dışlanmamak adına kendi mutluluğumuzu ve rahatımızı düşünmemek, başkalarıyla kendimizi kıyaslamak, ne kadar başarılı olsakta kendimizi başarılı olarak görmemek, yaptıklarımızın asla gözümüze yeterli gelmemesi, sahip olduklarımızın farkında olmamak gibi içine çektiğimiz sarmaşık durumlarına düşüyoruz. Bence bu durumlara düşmemizin nedeni hem kendimizi yeterince tanımamamız hem de sevmemiş olmamız. Kendimizi diğer insanlardan daha az değerli görüyoruz ve zaman zaman bu yanlışlara düşebiliyoruz.

Herkesin yolu, ilerleyişi, hızı farklıdır ve hepimizin mücadele ettiği koşullar aynı değil hatta yol bile aynı olmayabilir. Başkaları ile kendimizi kıyaslarsak kendi verdiğimiz emekleri, mücadelemizi yok saymış oluruz. O zaman da gözümüze yeterli gelmeyiz. Böyle yanlışlara düşmemek adına kendimizi tanıma yolculuğuna çıkmamız gerektiğini düşünüyorum. Elbette bu yolun sonunda saf mutluluk hali olmayacak, ya da bunun garantisini veremez hiçbir şey. Ama nedenini, nasılını çözmemiz adına gerekli bir yol gibi geliyor bana. Bence insanın kendine yönelik sorular sormaya başlaması, başkalarının değil de kendi sesini duyması her şeyden önemli. Ne zaman bu sese kulak vermeyi bıraktık o zaman bize zarar verecek boyutta sancılı bir arkadaşta bize eşlik etmeye başladı. Dünyanın sesini kısıp, kendi sesimize odaklandığımızda, kendi yolumuza odaklandığımızda daha mutlu olabileceğimize inanıyorum.

Bunun için bence herkesin içini döktüğü bir deftere sahip olması gerektiğini düşünüyorum. O deftere gün sonunda ya da gün içinde aklımıza takılan her şeyi yazmak bizi bir nebze olsa rahatlatır ve kendi davranışlarımızın bilincinde olmamıza yarar sağlayabilir. Cevaplara ihtiyacımız olduğunda bu konularda yazılmış ve gayette başarılı sonuçlar alınan psikolojik kitapları okuyabilir ve bu kitaplardan notlar alabilir, hayatımızda uygulamaya geçirebiliriz. Nasıl ki başkası ya da bir yakınımız bir iş başardığında onu tebrik ediyorsak, üzüldüğünde ona destek oluyor, yanında oluyorsak, neden aynı davranışları da kendimize yapmayalım? Başkalarına verdiğimiz değeri, önemi, sevgiyi, şefkati kendimize de vermeyi öğrenmeliyiz. Kendimizi kendimiz tebrik etmeli, üzüldüğümüzde destek olmalı, sarıp sarmalı, affedici olmalıyız. Kendimizi sever ve şefkatli davranırsak başkalarından almak için zaman zaman bir mücadeleye girdiğimiz desteğe, sevgiye de ihtiyacımız kalmaz. Çünkü o sevgi bizim içimizde zaten var.

Kendimizi ve kendi yolumuzu tanımak adına attığımız her adım bizi toplumsal kalıplardan korur. Çünkü hepimiz değerliyiz ve bir kalıba girmek zorunda değiliz. Hepimiz özgürüz ve bir kalıba sığamayız. Başkalarının belirlediği yolda değil de kendi yolumuzda ilerlemek ve kendimizi tanıma yolculuğunu hepimizin deneyimlemesi gerekiyor. Bu yeni sancılı arkadaşımızı bize yarar sağlayacak şekle getirmek için, kafamızdaki sorular ve kaygılar bütünü dindirebilmek için en gerekli yol.

Hazal Artuğ

KISA SÜREN KARAR REZERV LİĞİ

Bu sezon başında uygulanan, kadroya giremeyen veya yeterince süre alamayan futbolcular için ayarlanan rezerv lig, sadece 4 hafta uygulandı. Çünkü Kulüpler Birliği'nin yaptığı açıklamalar, Federasyonu bu yönde karar almaya itti.

Kulüpler Birliği'nin aldığı bu kararı anlamsız bulmakla beraber, kulüplerimizin pilot takımlarının olmadığını ve geniş kadroyu her hafta daha çok forma sokabilecekleri fırsatlarını elleriyle teptiklerini hatırlatmak istiyorum. Çünkü diğer ülkelerdeki rakiplerimizin, B takımları bulunmakta ve burayı; yeni aldıkları genç futbolcuları, sakatlıktan çıkmış tekrar form tutması için süreci hızlandırmak, bazı transferleri denemek ve az süre bulacak A takım oyuncularını buraya yollama amacıyla kullanıyorlar.

Yani bu takımlar, 2 hatta 3 kadroyu bile yönetebiliyor ve bu kadrolardan en ideal kadrolarını A takımlarında sahaya sürüyorlar. Ayrıca, altyapıda gelişime açık oyuncuları başka takımlara kiralamak yerine, burayı kullanarak bu oyuncularının gelişimlerini direkt olarak takip edebiliyorlar.

Bu lig, bu ve daha birçok sebepten dolayı makasın daha da açılmaması için ülkemiz adına önemliydi, diye düşünenlerdenim. Fakat maalesef ki çok kısa bir süre yürürlükte kaldı.

Peki şimdi ne olacak, Rezerv Lig yerine ne karar alındı?

Federasyonun açıkladığı, U19 Elit Liglerde aldığı karara göre, A Takımda tescilli yabancı uyruklu futbolcular dışında en fazla 3 (üç) profesyonel veya oturma iznine sahip amatör yabancı uyruklu futbolcu tescil edilebilir. Bu kararla birlikte kulüplerin, A takımda forma bulamamış oyuncularını burada oynattığını göreceğiz.

Fakat bu kararlarla, bu ligin altyapının hakkı olduğunu unutuyor ve haklarına engel oluyorlar. Takımlarımız zaten başarıya odaklı bir şekilde yönetilirken, 3 tane u19 liginde oynayabilecek futbolcumuzu, izleyemeyeceğiz. Bu ligde de 25 takım olduğuna göre, 75 sporcunun forma giyemeceği anlamına gelir.

Sadece alınan bu kararlar, en basit matematikle bile bu kadar genç sporcunun ve ülke futbolunun geleceği engellenirken, orada bulunan bir yöneticinin bunları düşünmemesi, inanılması güç geliyor.

Altyapının önem kazandığı bir yönetim ve kulüplerimizle ilgili kararları daha iyi verebilecek bir federasyon gerekmektedir. Kulüpler Birliği'nin fikrine göre hareket eden değil, onları aldıkları kararların neden olduğunu açıklayabilecek bir federasyon...

İbrahim Karakuş

RUHUMA DEĞEN OLAYLAR

Yürüdüğümüz yolda bazı zorluklarla karşılaşırız. Bu zorluklar çoğu zaman kendi başlarıyla hareket ederler. Yolun içindedirler ama yolun gittiği yerden bağımsızdırlar. Biz bu bağımsızlığı, yine yolun içinde olduğumuz için anlayamayız. Bir örnek vermem gerekirse; Hayatımda verdiğim eğitimlerde gönüllülüğü esas tuttum. Bir kazanç elde etme güdümü, neredeyse hiç beslemedim. Bu sektörde yalnız değildim, birçok arkadaşım, yaptığının aynısını yapıyordu. Küçük yaşlarda başladığım için hiç iş gibi veya hayatımı feda ediyorum, değer mi, diye düşünmedim. Çünkü alışkınydım. Biri benim vesilemle iyi olacaksa başımı yastığa rahat koyabilirdim. Böyle söyleyince iyilik meleği gibi duruyorum ama bu benim öğrendiğim meslek. Yapmasam bir gariplik hisseder, vicdanımı susturamazdım.

Neyse konuya gelecek olursak, her meslekte ve olayda olabileceği gibi ben de zorluklarla karşılaştım. Bazen o zorlukların sebebi oldum. Yürürken, yolun yanlış veya kendine uygun olmadığını söyleyen arkadaşlarım oldu. Özellikle zorluklarla karşılaştıklarında, daha sesli söylüyorlardı bu düşüncelerini. Düşündüm, haklı olabilirler miydi? Olabilirlerdi. Kendileri hakkında evet. Bir yerden ayrılmak istiyorsan birçok sebep bulabilirsin. Kimseyi yapamadı diye kınayıp yargılayacak da değilim. Kendi sorunun cevabını arıyorum. Yol mu yanlış, yoksa bir yanlış anlaşılmaya, yolu mu kurban ettiler?

Yıllar sonra fark ettim; çoğunun hayatına bakılırsa, bütün yollar için aynı tepkiye sahip olduklarını görürsün. Onlar nerede sıkıntı çektilerse orayı terk ettiler. Mücadeleyi bırakıp kolaya kaçtılar. Bunları kınadığım ya da küçük gördüğüm için söylemiyorum. Yolu kurban etseydim bu yanlış anlamadan dolayı olurdu. Yanlış sanmak; beklemeden, çaba sarf etmeden, mücadele vermeden pes etmek olurdu.

Ben göğüs germeden bıraksaydım, çok üzülürdüm. Acısını çekmediğim, gerçekten göz yaşını dökmediğim bir fikir dünyam olsaydı, yazık olurdu bana. Ruhuma değdim. Şenlendim.

Minerva

İNCE ADAMLAR SİRKİ

İnce adamlar jonglördür.
Gamlı kalabalığa damsız girerler
Nobranlar tarafından normalleştirmiş
Pek de öz eleştirilmemişlerdir
Daraldıkça sahneler arttıkça kakofoni
Durumdan istifade kurumlanır
Olura bırakamaz , hayıflanır
Tatsız olaylara malumat bırakır

İnce adamlar geceleri susar
Baştan çıkararı her nesne ayrı parlar
Seyreltilmiş içkiler , dertlenmiş kadınlar
Ne farkı var gelişi güzel yazılmış bir şiirden
Gönülsüz ve pek âlâ ölümsüz gitmelerin
Farkında olmadan çiviler çakıyoruz sıfır evlere
Tavrında olmadan tantanalar elbisemiz
Pek de aynı meridyende değiliz gibi onlarla
Lakin ayrık dağları ayna paklar

Jonglörler ince adamlardır.
Gösteriye yalnız çıkarlar ve bir beşlik çıkarlar
Herkesten yukarıda , o kadar da aşağıda
Bu kadarda çevirdiği toplara, dolaplara odaklı
Çektiği ipte şu kadarıcık
Korkulası şey doğrusu
-na kanmak

Jonglörler geceleri susar
Tanımadığı insanlarda yatılıya kalır
Fıstıkları sever ama fındık kabuğuna alınır
Alâlede işlere, geviş getirişlere
Yalnız girerler eş dost merasimlerine
Eş dost merasimleri deyip geçme
Böyle anlarda ışıklar üzerinde bulunmaz
Yuhalanmak bile tatlı gelir süslenmiş bir sandalye olmaktan

İnceltmiş nesnelere potansiyel kuvveti adına
Düşürülmüş dondurmanın ağlaklıkla geçti
Üzerinden sirk ... bir yaz boyunca
Özensiz bir afiş koca puntolarla
"İnce adamlar sirk devam ediyor."
"Hâla"

LOST OLLIE DİZİ İNCELEMESİ

Netflix'in orijinal adı Lost Ollie, Türkiye ismiyle Çocuk Oyuncağı mini dizisini hafta sonu canımın içiyle bitirdik. 4 bölümlük tatlı bir oyuncak tavşancığın hikayesini anlatan bu dizi, izlerken hem güldürdü hem düşündürdü hem de üzdü. Kısa hikayesine bu kadar çok duyguyu sığdıran bu diziye dair inceleme yazısına 12.sayımızda yer verelim istedik.

Ollie yani küçük tavşancığımız, Billy(çocuk karakter) için sıradan bir oyuncak değil. Dertleştiği, sohbet ettiği, oyunlar oynadığı en iyi arkadaşı. Ollie'nin canlıymış gibi hareketlerini, konuşmalarını sadece çocuklar fark edebiliyor. Özellikle de Billy. Billy'nin onu evlat edinen aile ile ilişkisini de anılara döndükçe izleme şansımız oldu. Özellikle Billy'nin annesi ile olan iletişimi, annesinin hayal gücü, onun oyunlarına katılması, içindeki çocuğu asla kaybetmediğini göstermesi izlerken benim içimi ısıttı. Herkesin böyle bir anneye ihtiyaç duyduğunu sanıyorum. Ebeveyn olmak çok önemli ve sorumluluk isteyen bir olay. Billy'nin annesi gibi annelere çok ihtiyacımız var umarım böyle sevgi dolu annelerin yetiştirdiği çocuklar artar. Çünkü her şeyin ilkini ailemizde görüyoruz. Sevginin de sevgisizliğin de.

Billy ile babasının arasındaki ilişki ise daha resmi. Yine güzel ama annesinin köprü görevi gördüğünü hissettim. Artık büyümesi gerektiğini, tavşan bir oyuncak ile gezmemesi gerektiğini söyleyen babası Billy'nin kafasını karıştırır. Bir şekilde Ollie ile Billy'nin yolları ayrılır. Ollie bir süre sonra kendini küçük bir oyuncak dükkanında bulur. Burada tanıştığı palyaço oyuncak ile Billy'yi bulma macerasına katılırlar. İlerleyen zamanlarda yeni bir oyuncak arkadaşta onlara katılır. Billy'yi bulma yolunda birçok engelleri aşarlar. Birlikte yol alırlar ve bu yolculukta arkadaşlığın, sevginin, bağlılığın, umutla arayışın, bir kaybın verdiği acıyla dışa vurulan öfkenin, bu öfke sonucunda etrafındaki herkese ve her şeye zarar vermenin, ne demek olduğunu bize gösterirler. Ollie ile Billy birbirlerini eş zamanlı olarak aramaya başlarlar. Dizi boyunca birbirlerini bulabilecekler mi, kavuşmaları nasıl olacak sorularıyla bekliyorsunuz.

Görüntü kalitesi, çekim açıları, oyunculuklar çok güzeldi. Sanki çocuk öyküsü okur gibi izledim bu mini diziyi. Ailecek izleyebileceğiniz ve bence çok keyif alacağınız bir içerik olmuş. İç ısıtan bu diziyi izlemenizi tavsiye ediyorum diyor ve sözü canımın içinin yorumuna bırakıyorum..

Öncelikle sevdiğimle bir dizi daha bitirmenin ve incelemenin mutluluğunu yaşıyorum. Diziye geçecek olursak:

Dizimiz, mini bir dizi. Dört bölümden oluşuyor. Bu dört bölümde; hayal gücü yüksek bir çocuğun (Billy) oyuncasını, oyuncasının da (Ollie) onu aradığını seyrediyoruz.

Bu süreçte hafıza kaybı yaşayan Ollie hediyelik eşya dükkanına getirilen kutuda uyanıyor. Raflarda yerini alan Ollie, orada arkadaş edinerek hatırladığı kadarıyla bir yola koyulmak istiyor.

Yolculuktaysa; edilen sohbetler, Ollie'nin eski mutlu günlerini hatırlayıp, yolculuğun zorluklarını hiçe sayması ve arkada çalan müzikler, gerçekten insanın içini ısıtan cinsten. Tabi Ollie yoldayken Billy'de en az Ollie kadar onu tekrardan bulmak istiyor ve o da yola koyuluyor.

Bu oyuncanın Billy için önemi çok fazla. Çünkü Billy evlatlık bir çocuk ve babasıyla da bazen tam olarak iletişim kuramamakta. Bu da onun sığınağı ve eğlence kaynağı gibi görülen Ollie'yi oldukça önemli yapıyor. Onunla oyunlar oynuyor, uyuyor ve hatta okula bile götürüyor. Okulda zorlandığı zamanlarda ona destek olan Ollie, her geçen sahnede Billy için daha önemli bir hale geliyor.

Ollie ise hem eve dönüş için, hem de o dükkana nasıl geldiğini öğrenmek için hafızasını zorluyor. Gerçekleri her aşamada öğrenmeye yaklaşan Ollie ile Billy'nin onu nasıl kaybettiğini ve tekrardan kavuşmak istemesinin macerasını, oldukça güzel anlatan bu diziyi özellikle animasyon seven arkadaşlarımız içinse ısrarla tavsiye ediyorum. Pişman olmayacaksınız.

Hazal Artuğ
İbrahim Karakuş

TECRÜBE

Birazdan bahsedeceğim tecrübe hakkında düşündüğüm fikirler çürütülebilir şeyler olacaktır. Hatta belki yazarken kendim de çürütebilirim.

Tecrübe kelimesinin insanlarda hissettirdiği duygu güvendir. Tecrübelerle dayanarak insanlar bir şeyler iddia eder ve genelde gerçekten iddia ettikleri bu şeyler doğru çıkar ve bununla övünmekten kendilerini alamazlar. Sistematik bir bilgi birikiminin tümünü isimlendirirsek buna tecrübe diyebiliriz. Ben tecrübeyi, dünya hayatının insanda bıraktığı yaşam deformasyonu olarak görmekteyim. Asırlarca üzerine su damlayan ve bu su damlalarının deformasyona uğratıp ortasında kocaman delik açtığı bir kayanın, su damlasının her 5 saniyede bir üzerine damlayacağını bilmesi, tahmin etmesi ve bundan gurur duyması bence tecrübedir. Bariz bir “Şekil” değişikliği var ama bu kaya yerini değiştirmek yerine kendine zarar veren ve kendini değiştiren şeyin sistematikliğini öğrendiğini övünç duyarak bildiriyor.

Buna bağlı olarak tecrübelerin yaratıcılığı öldürdüğünü söyleyebiliriz. Yaşını almış insanların ‘Bu böyledir’ciliğini hepimiz biliriz. Bu böyledir’cilikten kastım, öğütler ve tavsiyeler yani hayat tecrübeleri. Bir konu baz alalım ve bunun üzerinden gidelim. Türkiye’yi yönetmiş hükümetler üzerinden gidelim. Hafif sol meşrep, yaşı ilerlemiş insanlardan dönem dönem tekrarlanan bir söz işitiyorum son günlerde. Kendilerince bir tecrübe paylaşımı içine girerek, “her hükümet yer” tecrübesi. Bunu söyleyen insan 60 yaşında olsun ve 5 hükümet gördüğünü varsayalım. Sürekli olarak bir deformasyona maruz kalmış, fakat bunu çözmek yerine deformasyon frekansının (tekrarlanma sayısını) çetelesini tutmuş. Ve bu söylemi, bu çıkarımını açıkça söyleyip genç insanlara bunun alttan alta değişmeyen bir gerçek olduğunu kabul ettirme çabasına girişiyor ve tecrübelerini paylaşıyor. Bu insanın zihni, kendini bu deformasyonun dışında var edemiyor.

TECRÜBELERİN SAMİMİYETSİZLİĞİ

Güzel, çirkin, doğru veya yanlış insandan insana değiştiğini hepimiz biliriz. Tecrübenin bir karşılaştırma tarafı da vardır. Bir film izleriz, beğenmeyiz neden beğenmeyiz, çünkü geçmişte izlediğimiz ve tecrübe ettiğimiz filmlere hiç benzememektedir. Bir de çocukluğunuza dönün, ilk izlediğiniz filme, okuduğunuz ilk kitaba o zaman iyi veya kötü diyebiliyor muydunuz? Elbette diyemiyordunuz. Onu (okuduğunuz kitabı veya izlediğiniz filmi) hiçbir karşılaştırma yapmadan kabul ediyordunuz. Tecrübelerin olmadığı bir ütopya hayal etseydik, her şey sadece var olduğu için sevilecekti veya sevilmecekti. Bir insanın sizden hoşlandığını düşünün, sizden hoşlanmasının bir muhakeme sonucu ortaya koyduğu duygu silsilesinden ibaret olduğunu iddia edebiliriz. Bilincinde bulunan ve hoşlandığı fiziki veyahut davranışsal ölçüler imtihanını başarıyla geçerek hiç tanımadığınız rakiplerinizin arasında galip olarak çıkmışsınızdır. İşte tam bu noktada bunun samimiyete zarar verdiğini düşünebiliriz ama o konuya şu an girmek istemiyorum. Çok uzatırız. Küçük yeğenime beni seviyor musun diye sorduğumda evet dedi. Peki neden seviyorsun diye sorduğumda bilmiyorum dedi. Çünkü karşılaştırılabilir özelliklerimin varlığı hakkında henüz tecrübesi yok. İşte bu gerçek sevginin ta kendisi.

TECRÜBENİN YARATICILIĞA VERDİĞİ ZARAR

Tecrübenin kurulu olan sistemi anlama ve aynı şekilde kabul edip devam ettirme süreci olduğunu söylemiştik. Kendi hayatımdan örnek vermek istiyorum sizi de çok sıkmadan. Ben bir yapım şirketinde video kurgucu olarak çalışmaktayım. Yaklaşık olarak 3 aydır devam etmekteyim. Zaman geçirdikçe yapabileceklerimin çerçevesi çizilmekte. Bu şirkette bir sistem var. Video yapılırken kullanılacak ekipmanlar sabit, program içerisinde kullanılacak yazı tipleri, metin boyutları, kadrajlar sabit. Farklı bir şey yapıldığı zaman “Hatalı” olarak bildirilip sistematüğın dışına çıkıldığı vakit, ortaya koymuş olduğum video düzeltilmek üzere bana geri iletiliyor. Ben de sistematüğı bozmadan isteneni yapıp videoyu geri iletiyorum. Şimdi biraz perspektifimizi değıştirelim ve sokaktan geçen rasgele bir insanı yolundan çevirip kurgu masasına oturturalım. Sistematüğı öğrenmesi ve tam kapasiteli halde çalışması için 1 ay süre verelim. 1 ay sonra aynı kapasitede iş yapmış olacağız. Çünkü üst limit herkesin ulaşabileceğı kadar alçak seviyededir. Sistematik bir ezberdir, yani tecrübe bir ezberdir. İnsanın kolayına gelir ve bunu herkes yapabilir. Fakat düzenin dışına çıkıp yaratıcı bir şeyler ortaya koymak istendiğı zaman, insanlar ayrışır ve farklılaşır. Tecrübe bir “bu kadar yeter” ciliktir. Gereğinden fazlası fuzuli görülür. Yaratıcılık ise başlı başına gereğinden fazlacılıktır. Gereğinden fazlasını yapmak zaruri bir ihtiyaçtır. Bu sebeple tecrübenin dayattığı sistematik ve ezbercilik yaratıcılığın bir numaralı düşmanı ve karşıtıdır.

Tecrübe ancak, Prometheus kadar uzun süre yaşayabilseydik faydalı sonuçlar ortaya koyabilirdi. Her gece ciğeri parçalamak için gelen kartalın verdiği acıyı sistematikleştirmek, acıyı tecrübe ederek hissizleştirmek ve ateşini çalmak. Bu sadece mitoloji.

SHAME 2011 FİLM İNCELEMESİ

Brandon adlı genç bir işadamı neden durduk yere laptopunu çöpe atma ihtiyacı hissetmektedir ?

Yönetmenliğini 2008 Yapımı The Hunger filmiyle beraber büyük bir başarı yakalayan Steve McQueen'in yapmakta olduğu 2011 Yapımı Shame filmi bizlere Brandon adlı genç bir iş adamının seks bağımlılığıyla olan mücadelesi ve kız kardeşi Sissy'le yaşadığı çatışmalar üzerinden, Sigmund Freud'un Kastrasyon Kompleksi Kavramını ele almaya çalışmaktadır. 2011 Yapımı Shame filminin kaliteli metaforlar ve metaforları desteklemek için kullanılan klasik ama son derece etkili teknikler üzerinden Kastrasyon kavramını alışık olduğumuz formülün biraz dışında ele aldığını görmekteyiz. Fakat film hem Psikanalitik öğeleri bizlere genellikle yapım içinde yer almakta olan metaforlar ve klasik ama film için bir o kadar da etkili olan özellikler üzerinden dayanak oluşturmaya çalıştığı için hem sinemaseverlerin hem de psikanaliz uzmanlarının radarına giren önemli filmlerden biri haline geliyor. Buna ek olarak film bizlere "Birtakım komplekslerden dolayı yaşadığımız karmaşalar aile içerisinde çözülmediği sürece biz hayatımız boyunca bu sorunları yaşamaya devam edeceğiz" şeklinde sunduğu önermesi sayesinde Psikanalitik eleştiri türünde kaliteli örneklerinden biri olduğunu kanıtlamayı başarıyor. Şimdi derseniz filmimizin önemli sahnelerini ve bu sahnelerde yer almakta olan metaforları ele alarak incelememize geçebiliriz.

Uyarı: Shame filmi incelemenin Metaforlar başlıklı kısmından itibaren Spoilerlı (Sürpriz bozan) bir şekilde ele alınmaya çalışılacaktır !!

METAFORLAR

1.Gizli Dosyalar ve Kastrasyon Kompleksi

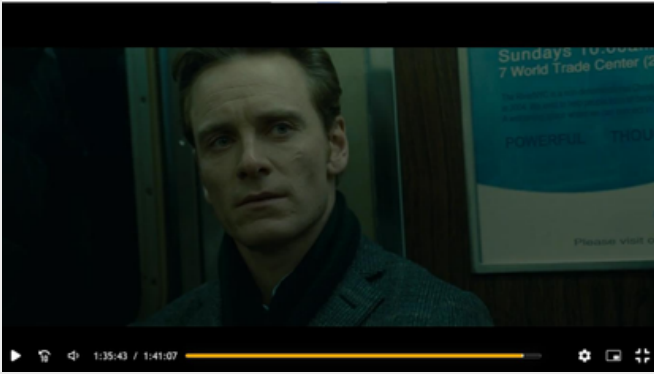
Filmin 59'ncü dakikasında yer almakta olan ve sizlere incelemenin başında da bahsettiğim bu sahnede hikayenin ana Karakterlerinden olan genç işadamı Brandon'ın (Michael Fassbender) kız kardeşi Sissy'nin(Carey Mulligan) seks bağımlılığı sorununu öğrenmesinin ardından laptopta dahil bu durumla alakalı olan bütün gizli dosyaları ortadan kaldırmaya çalıştığını görmekteyiz. Bu olay Brandon karakterinin Sigmund Freud'un psikanalizimde en basit tabiriyle 'Hadım edilme korkusu' durumu olarak tanımlanan Kastrasyon Kompleksinden dolayı yaşanmaktadır. Fakat bu sahnede gizli dosyaların atılması üzerinden metaforize edilmeye çalışılan Kastrasyon Kompleksi Psikanalizimdeki klasik tanımından farklı olarak Brandon'ın kız kardeşi Sissy üzerinden ele alınmaya çalışılmaktadır. Sissy bu filmde Brandon karakterinin Kastrasyon Kompleksinin metaforu olarak karşımıza çıkmaktadır. Yönetmen Steve McQueen bizlere bu durumu sahnedeki oyunculuk performansları ve görüntü-kurgu yönetimi üzerinden aktarmaya çalışmaktadır.

2. REGRASYON

Filmin 1:10 dakikalık kısmında yer almakta olan sahnede Brandon ve Sissy karakterlerinin çizgi film izleyerek birbirlerine sarıldıklarını görmekteyiz. Sahnedeki bu olay her iki karakterinde psikanalizimdeki 'yaşanan zor durumdan dolayı oluşan geriye dönme' isteği olarak tanımlanan regresyon durumundan kaynaklıdır. İki karakterde yaşadığı zorluklardan dolayı çok uzun olmasa da bu durumun içerisindeyler. Sahnede yer almakta olan iki karakterin eylemi ve izlenen çizgi film regresyon durumunun metaforu olarak karşımıza çıkmaktadır. Yönetmen Steve McQueen sahnedeki regresyon metaforunu bizlere oyuncuların performansları ve görüntü yönetimi üzerinden aktarmaya çalışmaktadır.

3. KOMPLEKSİN SONA ERİŞİ ve DEĞİŞEN PERSPEKTİF

Shame filminin sonlarında yer almakta olan bu sahnede Brandon karakterinin metroda daha önceden pek çok kez karşılaştığı evli bir kadınla tekrardan yaşadığı bakışma durumunu görmekteyiz. Fakat bu sahne daha önceki benzer durumların aksine farklı bir şekilde karşımıza çıkmaktadır. Brandon karakteri kız kardeşiyle olan ilişkilerini nispeten de olsa düzeltmesinin ardından yaşadığı Kastrasyon Kompleksi ve Seks Bağımlılığı durumunu çözmesinin ardından perspektifi değişir ve kadına karşı daha nötr bir yaklaşım sergilemeye başlar. Yönetmen Steve McQueen 'Kompleksin Sona Erme ve Değişen Perspektif Durumunu' bir önceki sahnelerde olduğu gibi oyuncuların performansları ve görüntü-kurgu yönetimi üzerinden aktarmaya çalışmaktadır.

SONUÇ

2011 Yapımı Shame filmi seks bağımlısı Brandon adlı bir işadamının seks bağımlılığıyla olan mücadelesi ve kız kardeşiyle yaşamakta olduğu çatışmalar üzerine kurulu olan hikayesi ve genellikle hikayede yer almakta olan metaforlar aracılığıyla "kastrasyon kompleksi" kavramını ele almaya çalışmaktadır. Yönetmen bu metaforları genellikle filmdeki oyunculuklar ve filmin görüntü-kurgu yönetimi üzerinden bizlere aktarmaya çalışmaktadır. Bu Özelliklerle beraber film bizlere "Birtakım komplekslerden dolayı yaşadığımız karmaşalar aile içerisinde çözülmediği sürece biz hayatımız boyunca bu sorunları yaşamaya devam edeceğiz." şeklinde sunduğu önermesi sayesinde Psikanalitik Film Eleştirisi türünün kaliteli yapımlarından biri olarak hafızalarımızda yer etmeyi başarıyor. Bu nedenle izlemeye değer.

YUSUF ERKAN

BİZ NEREDE YANLIŞ YAPIYORUZ?

Futbolda başarının anahtarı nedir?

Türk futbolunun gelişimi için nelere ihtiyacımız var?

Ülkemiz futbolu ne saha içerisinde istenilen başarıyı yakalayabiliyor ne de saha dışında sürdürülebilir bir ekonomik güç sağlayabiliyor. Belki de sormamız gereken asıl soru şudur: Biz nerede yanlış yapıyoruz?

2000'li yıllardan itibaren küreselleşmenin de etkisiyle form değiştiren futbol idari açıdan da şirketleşmiş ve endüstriyel futbol tabirini yaratmıştır. Futbol artık sokaklardan gelen amatör ruhla oynanan bir oyun olmaktan çıkmış ve tamamen kurumsal kimliğe bürünen bir meta haline gelmiştir. Şöyle ifade edebiliriz ki günümüzde futbol kapital sistemin unsurlarından biridir. Bu bağlamda nasıl ki bir şirket başarıyı yakalayabilmek için dikkatli, akılcı ve planlı hareket etmeliyse profesyonelleşen futbol yönetimi de aşağıdaki unsurları önceleyerek hareket etmelidir:

- Planlama
- Örgütlenme
- Yöneltilme
- Koordinasyon
- Denetim
- Güdülleme
- Yetiştirme

Bu fonksiyonları meritokratik sistem içerisinde başarılı bir şekilde uygulayabilen şirketler sürdürülebilir bir kazanç sistemi elde etmektedir. Peki bu fonksiyonlar futbol yönetimi içerisinde ne şekilde uygulama alanı bulur?

Endüstrileşme her ne kadar futbolu şirket anlayışına yaklaştırsa da sokağı da içinde barındıran amatör futbol ruhu bu şirketleşmeye tam anlamıyla izin vermemektedir. Aksi bir değerlendirme son derece yanlıştır ki bunun pek çok örneğine hem ülke hem de Avrupa futbolunda şahit olmaktadır.

Öyle ki dünyanın en başarılı teknik adamlarından biri sayılan hatta birçok otorite tarafından en iyisi kabul edilen Sir Alex Ferguson, birlikte çalıştığı CEO David Gill için: "Çalıştığım en iyi CEO'ydu. Lafını esirgemez, oyunu bilir ve size asla ihanet etmezdi." demiştir. Sir kulüpten ayrıldığı yıl Gill de United ile yollarını ayırmış ve bu iki vedanın ardından United günümüze dek başarıya hasret kalmıştır. Bu başarısızlık kendini hem saha içinde hem de saha dışında göstermektedir. Oysa United 2013 tarihinden beri büyük bir kısmı transferlere olmak üzere 1 Milyar Sterline yakın para harcamış ancak tüm bu harcamalar tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Zira harcanacak para için yapılan salt şirket anlayışına dayalı planlama futbol aklıyla bağdaşmamıştır. Sadece reklam, forma satışı gibi gelirleri önceleyen politikaların başarı getireceğine olan inanç makul bir izahattan yoksundur. Sonuç olarak daha sonra gelen CEO'nun yönetim anlayışı söz konusu yalnızca şirket olsa başarılı olabileceksin de futbol yönetiminde başarıyı yakalamaya yetmemiştir. United'ın başarılı CEO'su David Gill, futbol aklının nasıl olması gerektiğine dair çok güzel bir örnektir.

Yönetim ve teknik kadronun eş zamanlı birlikte hareket etmesi, planlamanın ortak bir şekilde yürütülmesi ve koordinasyonunun sağlanması başarı zincirinin temellerini oluşturmaktadır.

Futbol kültürümüz daha çok hazırdan beslendiğinden, kulüpler ve taraftarlar kısa süre içerisinde başarılı bir profil görmek istediklerinden yönetim süreci göz ardı ediliyor. Yöneticiler futbol aklıyla profesyonel yönetimi birleştirmeyi vaat etseler de ne yazık ki gerçeklikten son derece uzak kalmaktadır. Bir futbol kulübünün para kazanmasının en karlı yolu yetiştirme fonksiyonunda saklıdır. Yetiştirme profilinde olan kulüpler kendi liglerinde oldukça başarılı bir görüntü çizdikleri gibi Avrupa'da da belirli bir başarı skalasını yakalayabiliyorlar. Bu başarı skalasını uzun yıllar boyu korumayı da sağlayabiliyorlar. Ülkemizde bu profile uyan neredeyse hiçbir kulübün olmaması ise gerçekten içler acısı bir durum.

Oluşan ekonomik maliyetler, kulüplerin inanılmaz borçları ve ulusal düzeyde yakaladıkları başarılarından maddi olarak çok bir şey elde edilememesi bu tablonun daha da kötüleşeceğini göstermektedir. Kulüpler alt yapıdan oyuncu yetiştirip satmalı ve kendi reklamlarını oluşturmalyken zoraki şekilde genç yetenekleri oynatıp onların potansiyelinden para kazanmaktadırlar. Bu hiçbir şekilde alt yapı başarısı değildir. Alt yapı başarısı için öncelikle alt yapıdaki antrenörlerin oldukça iyi eğitilmiş profesyonellerden oluşması gerekmektedir. Bir zamanlar kulübün efsanesiydi diye o kişiyi antrenör yapmak pek de liyakat esaslı bir tutum olmaz. Aynı zamanda alt yapı tesisleri de gelişime katkı sağlayacak, modern ve fonksiyonel yapıda olmalıdır. Lakin bırakın alt yapı tesislerinin yeterliliğini henüz futbol stadyumlarının zemini dahi oynanabilir hale getirilememişken Türk futbolu için alınacak yolların ne kadar başında olduğumuzu üzülen gözlerle görmekteyiz.

Başarıyı yakalamak zor değildir zor olan o başarıyı sürdürülebilir kılmaktır. Bunun yolu da futbol aklına sahip olmaktan geçer. Ne zaman ki kulüplerimiz doğru yapılanma ile profesyonel bir şekilde ilerleme kaydederse işte o zaman tam anlamıyla futbol ülkesi olabiliriz. Ülke insanının futbol tutkusu bizi başarılı kılmaya hiçbir zaman yetmeyecektir.

UĞUR İNAN

BEN'LİĞİMLE BOĞULMAMAK ÜZERE

Çoğu zaman kendimi göremiyorum. Hatta o kadar göremiyorum ki, olayın üstünden uzun süre geçtikten sonra ne yaptığımı fark ediyorum. Bir de sanki her şeyi sadece ben yaşıyormuşum gibi yapıyorum. Bu kocaman dünyada bir tek ben varmışım da bütün sıkıntıları ben yaşıyormuşum gibi. Belki bütün kendimi bilmezliklerim bu yüzden kaynaklanıyor olabilir. Ya da kendini çok fazla eleştiren bir roman karakteriyimdir, Raskolnikov gibi. Kıyaslaması çok uç noktalardayız biliyorum...

Peki, kendimi fark ettikten sonra ne mi yapıyorum? Hiçbir şey kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey.

Benim büyümem yaşitlarımaya göre biraz zor oldu. Hani vardır ya 'her şeyin bir zamanı var' benim için o zaman; çok meşakkatli, engibeli ve yavaş ilerliyor. Bundan memnun değilim. Bu yüzden bu hırçınlığım, bu agresifliğim, aynı zamanda heyecanlı olmam. Evet! Çok sabırsızım. Evet! İnsan sarraftı seni, çok sabırsızım. Aslında aynı zamanda karşımdakini dinlemek onu anlamak için de elimden geleni yapmaya da çalışıyorum.

Bir de duygularım var tabii, onları görmezden gelmek bayağı olur. Ağlamak, eğlenmek, gülmek, heyecanlanmak, sevmek, sevilme ve daha fazlası beni hayata bağlayan hatta hayatta tutan şeyler bayım. Bu duyguları bana çok görmemelisiniz.

Sevmek bazen o kadar güzel bir şey ki seni alır bulutların üstüne çıkarır, bütün her şey mükemmel(miş) gibi, hayatın olması gerektiğinden daha iyi(miş) gibi gelir. Ve bu seni bir müddet bulutların üstünde tutar. Fakat dikkat et, yere çakılma ihtimalin çok fazla ve çok şiddetli! Peki bunun için ne mi yapman gerekiyor? İnan ben de bilmiyorum, sanıyorum ki biliyor olsaydım bu duygunun beni şu an bulutların üstüne çıkarmasına izin vermezdim.

Hayata dair bütün umudumu yitirdim. Hı-hı evet, evet... Bayağı bayağı yitirdim. Fakat tam olarak iki satır üstte bahsettiğim olay beni motive ediyor. Ve bir nebze de olsa beni bu hayata bağlıyor. Umarım çakılmam yavaş olur.

Bir hocam şöyle bir soru yöneltti; neden şarkı dinleriz? Herkes bir cevap verdi. Hiç kimse doğru cevabı bulamadı. Hoca şu şekilde cevapladı: “Bizim hayatlarımızın bir ritmi yok. Hayatımızın bir ritmi olsun istiyoruz. Kendimizi sanki bir filmdeymiş gibi hissetmek istiyoruz.” dedi. O an bunu düşündüğüm zaman, evet ya! evet oldum. Çünkü ben de şarkı dinlerken genelde sanki bir filmdeymiş gibi ya da yürürken ritim tutmak için ya da bir filmin ana karakteriymişim gibi hissediyorum.

Bu aralar hayatın anlamını düşünüyorum. Çünkü +40 yaş grubu şu an olan olayları, gençlerin yaptığı her şeyi ve sosyal medyayı saçma ve olmaması gereken bir şeymiş gibi görüyor. Ben bunun üzerine düşündüğüm zaman şu noktaya vardığımı fark ettim; bu hayatta herkes kendini gerçekleştirme yani hayatın anlamını bulmaya yönelik ‘şeyler’ yapmaya çalışıyor ve bu noktada insanlar eğer kendi zamanından farklı bir zamandaki olayı görünce benimseyemiyor, itiyor ve üstüne ondan olmadığı için kötülüyor. Hayatın anlam arayışı içerisinde kaybolduğumuz gibi diğer arayanlarında önünde engel oluşturuyoruz.

Bana soracak olursanız, hayatın bir anlamı yok. Bunu direkt bir şekilde söylediğim zaman kolaya kaçıyormuş gibi gözüküyor. Fakat bunu açıklayacağım zamanda gelecek. Umuyorum ki...

Tabii ki şarkısız olmaz :)

Help, I lost myself again, Billie Eilish – Six Feet Under

YALNIZ YAZIN

EDİTÖRLER

HAZAL ARTUĞ

İBRAHİM KARAKUŞ

MİNERVA

MAIL: teletekstdergi@gmail.com

INSTAGRAM: teletekstdergi

TWITTER: @teletekstdergi

YAYIN SONA ERDİ.

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere...